

Powstanie szkoły w Gnaszynie w 1902 i jej rozwój do wybuchu II wojny światowej

Stan bazy materialnej, jaki przejęły polskie władze szkolne przedstawiał się bardzo ubogo. Do roku 1902 kilkoro dzieci z Gnaszyna uczęszczało do szkoły w Kawodrzy Górnej. Uruchomienie szkoły zależało od przygotowania budynku do użytku. Szkoła w Gnaszynie została otwarta w 1902 roku jako jednoklasowa szkoła ludowa. Mieściła się w budynku drewnianym znajdującym się na obecnej działce szkolnej w Gnaszynie Dolnym w odległości 20 m od drogi, od strony zachodniej. Przeprowadzono w nim remont i dostosowano go do potrzeb szkoły. Nad tymi pracami czuwali rodzice uczniów i kierownik szkoły. W budynku znajdowała się jedna sala lekcyjna oraz mieszkanie dla nauczyciela składające się z dwu pokoi i kuchni. Za budynkiem znajdowały się zabudowania gospodarcze - stodoła i komórki. Do nowo otwartej szkoły w Gnaszynie uczęszczały dzieci z Gnaszyna, Łojek, Konradowi, Wydry, Gorzelni, Liszki Dolnej. Uczęszczać mogły tylko dzieci rolników, gdyż dzieci wyrobników czy robotników do szkoły nie przyjmowano. Dzieci te w ilości 6-10 korzystały z nauki prywatnej miejscowych nauczycieli w godzinach wieczornych.

W roku 1902 w tworzącym się na nowo życiu społecznym dotkliwe braki w sprzęcie szkolnym i pomocach naukowych powiększały trudności organizacyjne szkolnictwa. Odczuwano brak szaf, stołów i krzesel. W miarę wzrostu liczby uczniów sprzęt ten stawał się niewystarczający. Braki trzeba było uzupełniać sposobem gospodarczym przy czynnym zaangażowaniu rodziców. Zajęcia lekcyjne w pierwszym roku nauczania miały charakter werbalny, ponieważ brakowało środków dydaktycznych. Nauczyciel wraz z uczniami i przy pomocy rodziców wykonywali najniezbędniejsze pomoce naukowe do codziennej pracy szkolnej.

Najprostszymi pomocami naukowymi były liczydła dla dzieci, patyczki, wycinanki.

Do końca I wojny światowej w szkole uczył jeden nauczyciel, prowadząc jednocześnie 4 oddziały. Do szkoły uczęszczało 80 - 100 dzieci.

Najliczniejszy był oddział pierwszy, zwany wstępnym, ostatni oddział, zwany trzecim, liczył 6-10 uczniów. Nauka trwała od 8⁰⁰ do 15⁰⁰ z jednogodzinną przerwą na posiłek. Językiem wykładowym był rosyjski. Zadaniem szkoły było i jest stworzenie takich warunków, aby dzięki samorozwojowi dziecka, powstać w nim mogły pewne dążenia samokształceniowe. Zgodnie z treścią pracy szkolnej dążenia te uwzględniają: indywidualność, zbiorowość szkolną i otoczenie; są więc dążeniami jednostkowymi i zbiorowymi. Szkoła uwzględnia więc samokształcenie dziecka w zakresie indywidualności, zbiorowości szkolnej i otoczenia.

W 1923 roku ze składek mieszkańców rozpoczęto budowę piętrowego budynku szkoły. Zajęcia w szkole rozpoczęły się rok później. W latach 1924 - 1939 w siedmiooddziałowej placówce naukę prowadzono w systemie daltońskim. Metoda planu daltońskiego miała te dodatnie strony, że budziła w uczniach poczucie odpowiedzialności, pobudzała do samodzielnego myślenia i działania, rozwijała zainteresowanie i zamiłowanie do nauki, pozwalała poznać wartość czasu, uczyła uczniów dokładności i systematyczności, a szkole umożliwiała stosowanie przydziałów pracy odpowiednio do zdolności ucznia, upraszczała zagadnienie karności, bowiem zbliżała do siebie nauczyciela i ucznia dzięki wzajemnemu zaufaniu. Toteż metoda daltońska bardzo szybko przyjęła się w szkołach w Stanach Zjednoczonych, w Anglii, w Holandii, w Chinach, Japonii, a dzieło autorki pt. „Wykształcenie według planu daltońskiego” (1922), w którym napisała: „O ile uczniowi nie pozwoli się przyswajać sobie wiedzy z szybkością, jaka jemu jest właściwa, to nie nauczy się on nigdy niczego gruntownie. Praca w tempie narzuconym jest niewolą” zostało przełożone na 15 języków. Słabą natomiast stroną omówionej metody było to, iż wysiłek indywidualny ucznia, skierowany wyłącznie ku prostemu przyswojeniu wiadomości według planu ustalonego przez szkołę, dawał niewielką możliwość rozwinięcia twórczej inicjatywy i samodzielnej czynności oraz w zbyt małym stopniu przygotowywał do życia społecznego, do współpracy i współdziałania, główny bowiem nacisk kładł na indywidualną pracę ucznia.

Planowość, organizacja i realizacja, przygotowanie i wykonanie, stanowiąc powinny zasadę każdej pracy, na dłuższą szczególnie metę pomyślanej. Ten punkt widzenia za najważniejszy uznając, szkoła w Gnaszynie oparta jest o planową myśl jednostki. Dlatego też organizacja i realizacja indywidualnej pracy dziecka, oparta się o plan daltoński, trochę zmodyfikowany i przystosowany do warunków miejscowych. Zmiany i odrębności dotyczą bardziej ścisłego określenia rodzaju i przygotowania pracy w przydziałach oraz w prowadzeniu zajęć indywidualnych i zbiorowych. Ponieważ dla względów „ostrożności” i przepisów obowiązujących, zachowany został w szkole podział na od-działy (rocznikami) — rodzaj przydziału uwzględnić musiał niejednorodność grup oddziałowych, oraz różny poziom inteligencji w każdym, od-dziale. Zresztą, podobnie, jak i sama budowa przydziału, uległy również zmianom sposób jego podania i możliwość wyboru, zależnie od trudności .

W tym jest wielka zdobycz, planu daltońskiego: dziecko samo sobie wybiera „program” ewentualnie jego zakres. Dlatego też, przyjmując obowiązujący materiał nauczania, szkoła niektóre tylko „przedmioty nauki” włączyła do swego doświadczenia. Z powodów zrozumiałych pozostawiła dotychczasowy sposób nauczania w religii, śpiewie i ćwiczeniach cielesnych. Inne przedmioty, traktowane jako narzędzia swoistych prac, mają swoich specjalistów i miejsca .

W nowym budynku znajdowało się 6 pracowni: języka ojczystego, historii, geografii, przyrody, rachunków i zajęć praktycznych (tzw. pracownia techniczna) , pracownie te wyposażone były w sprzęty tj.: linijki, ekierki, mapy, globusy, instrumenty muzyczne itp., pokój nauczycielski, na trzecim poziomie znajdowało się mieszkanie kierownika szkoły. Kierownikiem szkoły w okresie od 1924-1947 był Henryk Jędrusik, który był także senatorem Rzeczypospolitej Polskiej .

W oparciu o doświadczenia i przemyślenia został skonstruowany stały na ogół schemat procesu kształcenia. Schemat ten był przede wszystkim nastawieniem na przyszłość i w zrębach programowych uwzględniał rodzinę, szkołę, gromadę wsiową, gminę, powiat, województwo i Państwo . Szkoła w Gnaszynie organizację pracy przedstawiała rozmaicie.

W oddz. I korzystała z doświadczeń Józefa Syski w Tarnowskich Górach, stosując jego wskazówki w używaniu elementarza literowego, liczbowego

oraz realizując wskazówki instrukcji ministerialnej dla oddz. I. Tygodniowy przydział pracy jest słowny, z chwili na chwilę, w sali szkolnej. Dziecko jest stopniowo „prowadzone za rękę”.

Z kolei w oddz. II opartym o poznanie i znajomość szkoły, stosowała krótki, ogólny rozkaz codzienny, jednakowy dla wszystkich, stopniowo indywidualizowany. Przydział był tygodniowy słowno-znakowy: dziec-ko z dnia na dzień, z pomocą nauczyciela, wyznaczało sobie rodzaj i za-kres pracy.

Natomiast w oddz. III pozwalał dziecku na przygotowanie pracy z dnia na dzień, przez pisemne, indywidualne oświadczenie rodzaju i zakresu pracy .

W kolejnym oddz. IV — rozkaz zastąpiony był niekiedy przez objaśniające polecenie. Praca jednak, chociaż jeszcze przygotowywana z dnia na dzień, musiała być obmyślona w zakresie 2 — 3 pracowni i podana pisemnie.

W oddz. V — rodzaj przydziału uwzględniał i przygotowywał do orientowania się w otaczającej rzeczywistości. Był więc naprowadzający i wymagał przygotowania pracy na cały tydzień w zakresie wszystkich pracowni.

Natomiast w oddz. VI — umiejętność porządnego i logicznego wiązania faktów i zjawisk oparta była o wykonanie prac, których metoda była podana. Prace te, jako luźne tematy, wymagały samodzielnego zestawienia, a ząębienie się poszczególnych zjawisk występowało dopiero po odpowiednim ich zestawieniu. Dlatego też przydział wymagał miesięcznego przygotowania w zakresie wszystkich pracowni.

W ostatnim oddz. VII — zagadnienia życiowe, wynikające z programu, opracowane były dowolnie przez dzieci, jednak z dwoma zastrzeżeniami:

- a) łączenie w zespół pewnych prac odbywało się na przestrzeni miesiąca,
- b) obrana droga postępowania winna być uzasadniona .

Szkoła gnażyńska przez wyraźne po-stawienie sprawy, że byt szkoły tworzą jednostki zbiorowości szkolnej, że zamiast biernej, (jeśli nie wrogiej) pozycji i biernego nastawienia się do zagadnień — przygotowuje do wypracowania własnej treści, że wdraża do współżycia i współdziałania jednostek na rzecz zbiorowości — spełnia najważniejszy postulat oddziaływania wychowawczego w stosunku do jednostek dojrzałych, żyjących w Państwie: wychowuje je w poglądzie nie służenia Państwu, lecz

tworzenia Państwa. Zmusza je do brania czynnego udziału w życiu państwowym i ponoszenia za nie odpowiedzialności .

W zakresie pomocy szkolnych i urzędzeń wewnętrznych szkoła była samowystarczalna. Udział materialny rodziców i opiekunów (od 7 do 15 zł. rocznie) w gospodarce finansowej szkoły oraz organizacja pracy indywidualnej pozwoliły na zaopatrzenie pracowni w potrzebne pomoce, podręczniki, książki, materiały piśmienne itp., rozwiązały ważne społecznie zagadnienie korzystania z tych pomocy przez wszystkie dzieci, usunęły zbędny wysiłek noszenia zeszytów i książek do szkoły, powodujący ogromną stratę energii, czerpanej z pożywienia. Zniesione zostały za-jęcia domowe, będące raną ropiejącą na życiu dziecka i czyniące je niewolnikiem, umożliwiając natomiast korzystanie z imprez wszystkim chętnym bezpłatnie. Usunięto ohydę dożywiania „najuboższych”, wprowadzając żywienie dobrowolnie się zgłaszających na prawach członków zbiorowości, korzystających z ofiar wszystkich .

Zaopatrywanie dzieci w materiały pisemne, ołówki, pióra, kredki, cyrkle itp. polegało na tym, że opiekun dziecka wpłacał za nie w ciągu roku zł. siedem, z tym, że dziecko oddziału I, II i III korzystało dzięki tej wpłacie z podręczników i pomocy. Pieniądze były zbierane przez przedstawicieli działu piątnego Wydziału Wykonawczego, prowadzona była kontrola wpłacanych sum, pozwalająca w każdej chwili bytności dziecka w szkole (przez lat 7) wiedzieć, ile wpłaciło ono na potrzeby szkolne.

Organizację działu tego prowadzą dzieci i nauczyciel. Każdy z kierowników pracowni lub przewodniczących organizacji pisemnie na trzy dni żąda potrzebnych do pracy ilości kartek papieru, ołówek, kredek, mapek, nowelek itp., składając zapotrzebowanie działowi gospodarczemu, prowadzonemu przez dzieci oddz. VI. Zakup i rozdział materiałów przeprowadzały same dzieci w myśl podanych żądań; odpowiednie przygotowanie papieru, ołówek itp., kontrola wydanych ilości, preliminowanie i budżetowanie materiałów były zagadnieniami, które zahaczają już o cały Wydział Wykonawczy i wciągają większe ilości dzieci i rodziców do pracy wspólnej. Bezpośrednio ze sprawą tą wiąże się gospodarka materiałów i organizacja wykonanych prac pisemnych.

Dzieci nie miały zeszytów, lecz luźne kartki . Nie pisały na nich swych nazwisk, lecz literę początkową nazwiska i liczbę kolejną w obrębie tej

literary (np. K-17 jest znakiem Kosteckiego Franciszka), co wymagało znów skorowidzu nazwiska w obrębie całej szkoły, przygotowania teczek literowych na kartki papieru, rozdawania i segregowania prac niewykończonych oraz wykończonych, lecz niepoprawionych .

Wartością, która pozwoliła szkole rozwiązać cały szereg zagadnień istotnych dla nowego ujmowania instytucji szkoły — był plan kierowniczy, opracowany na przeciąg lat dwudziestu pięciu. Mieścił on w sobie pięć pięcioletnich planów szczegółowych i uwzględniał dążenia samokształceniowe w zakresie indywidualności (podstaw myślenia osobnicze-go), zbiorowości szkolnej (współpracy) i współżycia (współdziałania).

Wyodrębnione zostały następujące okresy pracy:

Pierwszy: okres przygotowawczy (1927 — 1932); rok 1927-28 w całości poświęcony był na opracowanie programu wychowania państwowego; następny rok 1928-29 pojęcie tego wychowania rozszerzył; w pracy szkolnej zaczęli brać udział rodzice; przygotowywano się do zmian, w związku z wprowadzeniem planu daltońskiego. Rok 1929-30 był rokiem wprowadzenia „samorządu” dzieci szkolnych. Stworzono szereg instytucji, kółek, klubów, które miały na celu rozwijać czucie społeczne, a jednocześnie opracowano plan zajęć indywidualnych. Rok 1930-31 podzielił dzieci szkolne na dwie grupy: młodszą i starszą. Starsza (oddz. III — VII) miała sejmik, komisję administracyjną, sądy klasowe i wspólne; istniały instytucje i kółka. Unormowana została praca szkolna w myśl postulatu: umiejętność pracy była ważniejszym zagadnieniem, niż nabywanie wiadomości; Komitet Rodzicielski, pracujący od roku 1927, powoli rozszerzał się, a funkcje jego przechodziły na Wydział Wykonawczy . W roku 1931-32 opracowano i wprowadzono w życie zasady systemu pracownianego, przyczym nacisk położony został na budowę przydziałów pracy; powoli zanikały kółka i kluby, miejsca których zajmowały funkcje poszczególnych działów; obmyślono źródła dochodu szkoły i pierwszy raz wykonany został, wprawdzie z deficytem, opracowany budżet szkoły.

Drugi: okres konsolidacji (1932 — 1937); W roku 1932/33 uzgodnione i opracowane zostały współzrzedne formy zajęć pracownianych indywidualnych i zbiorowych. Zasadzono jedno i trzyletnie krzewy morwo-we, przygotowano prace boiskowe, organizację ogródków. Wprowadzono

wskazania planu kierowniczego w zakresie rozwoju dążeń i wartości osobniczych. Rada współwykonawców. W roku 1933/34 opanowano i zorganizowano prace dzieci i nauczycieli w myśl wskazówek szkicu praktycznego rozwiązania, wspólnymi siłami ogrodzono szkołę i boisko. Do-prowadzono do właściwego przeznaczenia ogródków: botanicznego, warzywnego, kwiatowego. Zebrano dokładne informacje, dotyczące życia dzieci i zorganizowano im indywidualność prac.

W roku 1934/35 osiągnięto maximum pozytywnych wiadomości z zakresu obowiązującego programu materiału, zrobiono boisko. Zadrzewiony został plac i boisko. Przygotowano plan i sposób realizacji dodatkowych ubikacji szkolnych. Zasadzono 10.000 jednorocznych krzewów morwowych. Zacieśniano współpracę z domem. Opieka w zakresie ubioru szkolnego i żywienia (30% dzieci szkolnych dobrowolnie zgłoszonych).

W roku szkolnym 1935/36 utworzono zespoły (szczeg. w oddz. VII) i zorganizowano wielozespoły, oraz związki i grupy pracowników. Założono ogród owocowy i pasieki z 5 — 6 uli na przedpolu.

Na terenie szkoły prowadzono gospodarke rolną. Zadbano o opiekę w zakresie ubioru i żywienia nad dalszymi 30% dobrowolnie zgłoszonymi dziećmi.

W roku 1936/37 placówka promieniowała wynikami pracy na zewnątrz, przez odwiedzanie innych szkół, wymianę pracowników, dzielenie się wynikami i organizację wspólnych prac. Przygotowane zostały materiały i środki do prowadzenia hodowli jedwabników.

Nawiązano współpracę domu ze szkołą w zakresie opieki, higieny i współżycia rodzinnego oraz właściwości psychicznych dziecka.

W okresie okupacji szkoła nie prowadziła działalności dydaktycznej, ponieważ Niemcy zainstalowali w budynku szkolnym punkt obserwacyjny. Nauka odbywała się tylko w domach prywatnych, gdzie zbierały się niewielkie grupki dzieci.

Ważniejsze wydarzenia z życia szkoły po 1945 roku.

17 stycznia 1945 roku Armia Radziecka wyzwoliła Ziemię Częstochowską spod okupacji hitlerowskiej. W marcu 1945 roku przygotowano budynek szkolny do rozpoczęcia nauki, a 4 kwietnia rozpoczęły się w szkole normalne zajęcia, podzielono uczniów na klasy w zależności od wieku i

zdobytej podczas okupacji wiedzy.

Nauka odbywała się w prymitywnych warunkach gdyż wartościowe zbiory i pomoce naukowe zrabowali hitlerowcy. Biblioteka przedwojenna została całkowicie zniszczona, pierwsze książki zakupiono z funduszy Komitetu Rodzicielskiego jednak brak pomieszczeń na wypożyczalnię i czytelnię stanowił poważną przeszkodę w funkcjonowaniu biblioteki. Komitet Rodzicielski udzielił również finansowej pomocy, którego członkowie prowadzili szereg akcji o charakterze dochodowym. Zostały zniszczone również wszystkie akta szkolne. Na szczególną uwagę zasługuje fakt oddania do użytku domu nauczyciela w roku 1961.

W 1963 roku został przeprowadzony kapitalny remont szkoły. Ponadto, dzięki staraniom kierownika szkoły, uzyskano zgodę na podjęcie budowy nowego gmachu szkolnego o większej kubaturze niż ówczesny budynek. Dużą pomoc okazali nauczyciele, członkowie Komitetu Rodzicielskiego oraz dzieci. Nauka trwała w trudnych warunkach w salach zastępczych mieszczących się w barakach ZPL „Wigolen”. W czasie wakacji poprzedzających rok szkolny 1965/66 pracowano przy wykończeniu nowego budynku, czynny udział w pracach brały dzieci pod opieką nauczycieli. 28 VIII 1965 roku wszystkie prace zostały zakończone, a 29 VIII 1965 roku nastąpiło uroczyste przekazanie szkoły i nadanie jej imienia Marii Dąbrowskiej. Głównym zadaniem uczniów, rodziców i nauczycieli było zagospodarowanie klas i terenu szkolnego.

Bardzo ważnym wydarzeniem, w życiu szkoły były odwiedziny ministra oświaty W. Tułdzieckiego 10 lutego 1966r. Pan minister odwiedził kilka klas, rozmawiał z uczniami, pytał o różne sprawy dotyczące życia w szkole, działalności, organizacji. Na zakończenie wizyty minister życzył całemu gronu nauczycielskiemu owocnej pracy, sukcesów w życiu osobistym, a upamiętniając swą wizytę w szkole wpisał życzenia do naszej szkolnej kroniki.

Z upływem czasu zmieniał się sprzęt a równocześnie zmieniał się urządzenie klas i ich wyposażenie. Stare ławki, szafy i krzesła wycofano z użycia, a zastępowano je nowymi. Wszystkie pomieszczenia otrzymały nowy sprzęt wygodny w użyciu, praktyczny i dostosowany do wymogów szkolnictwa oraz do rozwoju fizycznego dzieci. Powstały klasopracownie: polonistyczna, geograficzna, biologiczna, chemiczna, historyczna, fizyczna, matematyczna.

W pozostałych pomieszczeniach znajdowały się: świetlica, w której podczas dużej przerwy wydawane są posiłki dla uczniów szkoły, kuchnia, gabinet dyrektora, sekretariat, księgowość, biblioteka, pokój nauczycielski, sala gimnastyczna, kotłownia, pomieszczenia socjalne, toalety. Wszystkie izby lekcyjne wyposażono w typowe meble do przechowywania pomocy naukowych niezbędnych do pracy dydaktyczno - wychowawczej. W starym budynku, jedno pomieszczenie przeznaczono na pokój nauczycielski, a drugie na toalety.

W 1992r. nastąpiło przejęcie szkoły przez gminę Częstochowa. W 1999r. w ramach wdrażania nowej reformy edukacji przekształcono placówkę w Szkołę Podstawową nr 11 z 6-letnim cyklem kształcenia i 3-letnie Gimnazjum nr 11.

W 1994 roku zastępca dyrektora szkoły Sławomir Gliński został wybrany do Rady Miasta Częstochowy. W latach 1995-1998 pełnił on funkcję Przewodniczącego Rady Miasta. Od 1998 roku został zastępcą Prezydenta Miasta Częstochowy. Wszystkie te lata okazały się „złotymi latami” dla szkoły.

W tym okresie wykonano:

1996 • remont korytarzy i wymianę oświetlenia

1998 • remont sanitariatów

1999 • remont dachu

2001 • przebudowa kotłowni olejowej

2002 • wymiana okien oraz ocieplenie i otynkowanie budynku

2002 • rozpoczęła się rozbudowa Szkoły Podstawowej Nr 11

2003 • zakończenie rozbudowy Szkoły Podstawowej nr 11

W 1999r. w ramach wdrażania nowej reformy edukacji przekształcono placówkę w Szkołę Podstawową nr 11 z 6-letnim cyklem kształcenia i 3-letnie Gimnazjum nr 11.

Po podziale na Szkołę Podstawową nr 11 i Gimnazjum nr 11 utworzono salę gimnastyczną zaadaptowaną z jednego pomieszczenia klasowego, pracownię komputerową, która do 2007 roku była współużytkowana wraz z Gimnazjum nr 11, a w 2007 ze środków EFS utworzono nowoczesną multimedialną pracownię mieszczącą się w budynku szkoły. Do 2003 roku

współużytkowane były również pomieszczenia biblioteki, gabinetu dyrektora oraz do dnia dzisiejszego kotłownia, gabinet lekarski, kuchnia i stołówka. Po zakończonej rozbudowie w 2003 roku szkoła wzbogaciła się o nowoczesne pomieszczenia dla klas oddziału przedszkolnego oraz kształcenia zintegrowanego, świetlicę, bibliotekę, sekretariat, gabinety dyrektora i zastępcy dyrektora, gabinet korekcyjny, szatnię oraz nowoczesną toaletę przystosowaną dla osób niepełnosprawnych. Zakupiono również nowe meble, ławki i krzesła dla uczniów oraz biurka dla nauczycieli. Szkoła wzbogaciła się również o nowoczesny sprzęt nagłośnieniowy, komputery, kserokopiarki, centralkę telefoniczną, telewizory i kino domowe.

14 października 2003 roku odbyła się uroczysta msza w intencji poległych lotników w okolicach Gnaszyna. Od wielu lat uczniowie Szkoły Podstawowej nr 11 opiekują się miejscami pamięci narodowej w dzielnicy Gnaszyn. Jednym z nich jest mogiła polskich lotników, którzy zginęli podczas lotu nad Gnaszynem 3 września 1939 roku. Co roku odwiedza to miejsce pani Barbara Stankiewicz, bratanica jednego z poległych lotników, podporucznika Jana Klimka. Wraz z panią Stankiewicz, Gaszyńskimi kombatantami i nauczycielami uczniowie uczestniczyli we mszy za poległych lotników i opiekunów ich miejsca spoczynku. Pani Barbara zostawiła na pamiątkę w szkole fotografię z 1939 roku Jana Klimka wśród kolegów.

13 stycznia 2004 roku uczniowie klas szóstych próbowali swoich sił na próbnym sprawdzianie. Test został przygotowany przez Instytut Badań Kompetencji w Wałbrzychu. 1 kwietnia 2004 roku ci sami uczniowie zmierzyli się z ogólnopolskim sprawdzianem kompetencji, który trwał 60 minut. Po egzaminie wszyscy byli zadowoleni, bo okazało się że zadania nie były bardzo trudne.

Kolejne ważne daty w Szkole Podstawowej nr 11 to m.in.:

- 18 maja 2004 roku odbył się Wiosenny Piknik Europejski.
- 1 czerwca 2004 roku Dzień Dziecka w Olsztynie (rajd po którym był odpoczynek przy ognisku)
- 2 i 4 czerwca 2004 roku konkurs matematyczny dla uczniów klas IV i V „Najlepszy Rachmistrz”.

Rok szkolny 2004-2005 zapisał się w dziejach szkoły wydarzeń takimi jak:

VIII rajd „ Powitanie Szkoły odbył się 15 września, trasy prowadziły ulicami Częstochowy aż do mety, która znajdowała się w szkole w Gnaszynie. Tu czekały na uczestników różne konkursy, a później wspólne ognisko, pieczenie kiełbasek i loteria fantowa. "IV Rajd Parasolowy który odbył się 18 listopada, w grudniu został zorganizowany przez panią Ewę Kaźmierczak konkurs plastyczny na LOGO szkoły, w styczniu zorganizowano w szkole akcję zbierania darów dla Schroniska dla Bezdomnych Zwierząt. 3 czerwca na stadionie OSiR-u w pobliskiej Blachowni odbył się festyn pod hasłem „Podaruj dzieciom uśmiech”, celem festynu było zgromadzenie funduszy na wypoczynek letni dla potrzebujących dzieci. Ten rok szkolny przyniósł szkole wiele sukcesów w dziedzinie sztuki. Prace uczniów wielokrotnie uzyskiwały najlepsze lokaty w różnego rodzaju konkursach plastycznych.

Materiały zaczerpnięto z pracy magisterskiej p Agaty Pilarz "HISTORIA I ROZWÓJ SZKOŁY PODSTAWOWEJ IM. MARII DĄBROWSKIEJ W GNASZYNIE"
Częstochowa 2005